

BUCURIA CRĂCIUNULUI

*„Taină străină și minunată văd!
Cântecele păstorilor răsună în jurul
urechilor mele. Îngerii cântă, Arhanghelii
psalmodiază, Heruvimii înalță imne,
Serafimii doxologesc. Toți prăznuiesc
văzând pe Dumnezeu pe pământ și pe om
în ceruri, pe Cel de sus, jos, din pricina
Tainei întrupării, pe cel de jos, sus, din
pricina iubirii de oameni”.*

Sf. Ioan Gură de Aur

Ziua minunată și sfântă în care îngerii și oamenii se veselesc și cântă împreună, este ziua luminoasă în care cerul se unește cu pământul, ziua în care tristețea moare căci S-a născut Bucuria lumii.

Și cum să nu ne bucurăm de Sfânta Naștere a Domnului, căci prin ea, Hristos, rămânând Dumnezeu, S-a făcut Om și coborând din înălțime a aflat sălaș preacurat în pânțele Fecioarei? Cum să nu ne minunăm și să nu ne veselim, căci Domnul Cel Preainalt a luat firea noastră omenească? El a binevoit să devină Om și să dea posibilitatea de a deveni ceea ce nu suntem, adică dumnezei, după asemănarea Sa.

Din imensa și nespusa Sa dragoste, Făcătorul cerului și al pământului a adus slavă făpturii Sale, căci S-a lăsat cuprins de ea și S-a întrupat devenind **Prunc**. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne-ar fi iubit? Atunci ar fi fost un Dumnezeu rece și nepăsător, un Dumnezeu care ar fi rămas străin, iar nu în comuniune cu noi, un Dumnezeu care nu S-ar fi oferit. Atunci S-ar fi negat pe sine și nici creația Sa n-ar fi avut sens. Sensul creației este tocmai iubirea, căci Dumnezeu ne-a creat din iubire, o iubire jertfelnică. Tot ce vine de la El este iubire. Dumnezeu nu este altceva decât iubire și aceasta la Tatăl înseamnă trimiterea în lume a Fiului Său, care prin Nașterea, Răstignirea și Învierea Sa nu face altceva decât să Se ofere, să-și ofere Trupul și Sângele Său - Sfânta Împărtașanie.

Fiul ne iubește precum Tatăl, și din iubire ne vrea asemenea Lui, și atunci ne dă poruncă să ne iubim unii pe alții precum și El ne-a iubit. Iisus Hristos ne învață să fim blânzi și smeriți. De aici învățăm să înțelegem ce este **Creștinismul - Religia Iubirii !!!** Făcătorul a toate și izvorul bogăției celei nepieritoare nu a căutat palate în care să se nască, ci S-a mulțumit cu ieslea necuvântătoarelor, a dobitoacelor.

Sfântul Siluan spune că „dacă omenirea ar cunoaște pe Domnul și ar ști cât de blând și de smerit este, într-un singur ceas fața întregii lumi s-ar schimba și toți oamenii s-ar umple de bucurie și de iubire”.

De Crăciun, colindele vestitoare ale Nașterii Domnului aduc pace, dragoste și seninătate, steaua călăuzindu-ne spre Betleemul sufletelor noastre pentru a-I aduce, precum magii, daruri neprețuite, daruri nepieritoare.

Colindăm la orice vârstă atât rude, prieteni, cunoscuți cât și necunoscuți și aducem bucurie vestind Nașterea Domnului. În colinde Îl numim pe Iisus Hristos: Mesia, chip luminos, Cel mult dorit, Dumnezeu adevărat, Domn preabun, Domn frumos, Fiul Cerului și Domnul pământului etc. Prin colinde aducem cinstire atât Domnului cât și Celei ce L-a născut, și ne mărturisim credința în Dumnezeu, în Maica Domnului, și în împărăția fără de sfârșit, colindătorii fiind cei care „vin mereu” și „ni-L aduc pe Dumnezeu”.

Ionela-Carmen Grigore, Suceava

*“Fecioara astăzi pre Cel mai presus de ființă naște,
iar pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu
păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua călătoresc. Că
pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai
înainte de veci.”*

Condacul Nașterii Domnului

